

FOUT GELD

FOUT GELD

Willem Mulder

Schrijver: Willem Mulder
Coverontwerp: VM Holding
ISBN: 9789402107265
© Willem Mulder

Hoofdstuk 1

Grijzer dan dit kan het niet worden. Buiten staat een dik wolkendek aan de hemel en het is moeilijk voor te stellen dat daarachter ergens de zon schijnt. Mijn spiegelbeeld in het keukenraam laat een redelijk uitziende veertiger zien met stoppels op zijn kin en kop. Volgens mijn vrouw Marit ben ik charmant, maar ook een beetje lomp. Omdat ik dat combineer met trouw en liefde pas ik goed bij haar, zo zegt ze. Zijzelf is een schoonheid die elke man zijn hoofd laat draaien als ze langs loopt, of in ieder geval zijn ogen. Onbegrijpelijk wat ze in mij ziet, maar ik ben er wel blij mee. Ik draai me half om en kijk naar mijn profiel in het raam. Die lichte bolling op mijn buik staat me niet aan, ook die ronde rol om mijn middel niet. Voor de zoveelste keer beloof ik mezelf dat ik meer ga trainen en pak een koek uit de trommel die voor me staat. Deze telt nog niet, dat biertje straks ook niet, morgen ga ik beginnen. Zolang ik geen tasje onder die buik kwijt kan ben ik tevreden. Een maatje van me zegt altijd: 'Zolang je nog je eige pielemuis ken zien, ben je veilig, as je mot zoeken ben je te laat.'

Voor de vroege ochtend is dit wel genoeg zelfbeschouwing en ik draai mijn reflectie de rug toe. Dit weekje ben ik vrij dus geen diepe shit deze week. Ik ben internet ondernemer en heb een paar webwinkels in cadeaus, bierglazen, skischoenen, horloges, vliegers en hengels. Mijn voorraad ligt in een depot. Na een ontvangen order op een webwinkel mail ik er een pakbon naar toe. Het artikel wordt uit het depot gehaald en opgestuurd. Klinkt simpel, en dat is het ook. Dat betekent een flexibele werkplek, mijn telefoon en mijn computer zijn mijn kantoor, maar nu even niet. De handel heb ik deze week uitbesteed aan een vriendcollega, dat doe ik ook voor hem als hij een weekje weg wil. Hij handelt iets in sportkleding en ondergoed, dus we bijten elkaar niet. Als ik naar buiten kijk zie ik dat het bijna donker is, ik negeer mijn

spiegelbeeld in het raam. De zomer zou al ruim een maand 'zomer' moeten zijn, maar die teller loopt duidelijk achter. De temperatuur is dezelfde als we in december hadden en toen scheen de zon tenminste nog.

Bij het koffiezetten pak ik de laatste pad uit het pak. Verdomme, moet ik toch nog boodschappen halen, ik dacht dat ik genoeg had voor de komende dagen. Het is niet anders, het zal vaker gebeuren de volgende drie weken. Ik ben alleen thuis; koning Willem. Mijn vrouw is op vakantie met haar zussen en gaat dan op bezoek bij haar moeder.

'Zeg hou je het een beetje rustig en schoon?' zegt ze nog, terwijl ik haar afzet op Schiphol.

'Tuurlijk meid,' antwoord ik plechtig. Aan haar gezicht zie ik dat ze er geen steek van gelooft. De vorige keer kwam ze eerder thuis en ik had de avond daarvoor een voetbalavond gehad met vrienden, het was voorzichtig gezegd een bende. Of beter gezegd, een teringzooi! Onze club had de beker gewonnen en de hele straat zat op een gegeven moment in ons huis.

We zongen het lied 'vogeltje wat ben je vroeg' en opeens was het acht uur in de ochtend en dropen de eerste mensen pas af. Sommigen lagen nog ergens lazerzus in huis en plots kwam mijn vrouw thuis. Ik heb haar nooit horen vloeken, ook die dag niet. Als er echter iemand kan vloeken met een gezichtsuitdrukking dan kan zij het. Ze moest veel moeite doen om beheerst te klinken en ijzig siste ze in mijn oor: 'Ik ga naar kantoor wat administratie doen en als ik over twee uur thuis kom, is dit hele huis schoon. Dat lijkt mij niet teveel gevraagd, of wel soms?' Ik kon niet anders dan voorzichtig suffig te knikken terwijl ik een draaiende kamer weer tot stilstand probeerde te krijgen.

Deze keer zou ik het niet zover laten komen, het voetbal is afgelopen en de straat is uitgestorven, het is vakantietijd. Met een kop koffie in mijn hand staar ik naar buiten en zie de

regen met bakken naar beneden komen. Niets gepland vandaag, en er staan geen klusjes op het programma. Kiezen valt niet mee, ik kan mijn administratie bijwerken of ik pak een potje bier en ga een filmpje kijken. Uit de koelkast haal ik een flesje Hertog Jan. Het is wel wat vroeg voor bier maar zoals een wijs gezegde luidt: het is ergens op de wereld nooit te vroeg voor bier en vandaag is dat hier.

Grijnzend bedenk ik dat de administratie wel vaker verliest. Ik haal mijn schouders op en bedenk dat ik nog twee dagen heb voor ik de belastingaangifte moet doen, dat zou voldoende moeten zijn. Hoewel ik de vorige keer te laat was en direct een blauwe envelop met een waarschuwing in de bus vond. Langzaam laat ik me zakken in de splinternieuwe lederen bank en kijk tevreden om me heen. We hebben wat geld gebruikt de laatste tijd, alles om me heen is nieuw. Mijn schoonmoeder heeft haar flat verkocht en het geld verdeeld onder haar dochters, we hebben het geld in en rond het huis goed besteed. Uiteraard ken ik de verhalen en grappen over schoonmoeders maar die van mij is tof, zonder meer. Ze heeft er financieel voor gezorgd dat we voor ons zelf konden beginnen, dat zal ik nooit vergeten. Buiten dat heeft ze natuurlijk een lekkere dochter, bloedmooi en lief. Er staat ook een nieuwe auto voor de deur. Ik steek de fles omhoog en proost op haar gezondheid. 'Proost schoonmamma!' roep ik door het huis.

Met een druk op de afstandbediening van de TV begint de telefoon te rinkelen, dat is nog eens techniek, bedenk ik. Hoewel ik zeker weet dat onze telefoon niet reageert op welke moderne pulsen van welke afstandsbediening dan ook. Onze telefoon stamt uit de vorige eeuw, heeft niets van doen met Apps of digitale schermpjes. Er is niet eens te zien wie er belt of heeft gebeld, ik kan er gewoon mee bellen en gebeld worden. Een gewone telefoon, hij doet waar hij voor gemaakt is, bellen. Zoals nu dus. Onze telefoon hangt in de gang en op

mijn weg daar naar toe stoot ik mijn teen aan de deurpost en moet even wachten tot ik opneem. Ik kan niet voorkomen dat ik mijn naam iets verwrongen in de hoorn hijg en hoor niets. 'Hallo,' roep ik iets geïrriteerd, ik heb er een bloedhekel aan als iemand zijn of haar naam niet noemt in de telefoon, 'is daar iemand?' Net als ik wil ophangen hoor ik: 'Goedemorgen, spreek ik met Willem Molenaar?'

'Ja,' antwoord ik, 'Willem hier, en wie bent u?'

'Ach, goedemorgen,' zegt de stem, 'ik dacht dat ik verkeerd verbonden was, ik hoorde alleen een soort gehijg in de lijn.'

Ik mompel een excuus en hij vervolgt: 'U spreekt met Diks van de SISO bank, ik zou u graag even willen spreken.'

'Nou, volgens mij doet u dat nu,' probeerde ik gevat te zijn, 'zegt u het maar, wat kan ik voor u doen?'

'Ik zou het met u graag hebben over uw geblokkeerde creditkaart en de nogal vreemde geldstroom over de rekening die daaraan gekoppeld is.'

'Geblokkeerde creditkaart?' antwoord ik, 'wat bedoelt u?'

Ik wist van niets, ik had hem vorige week nog gebruikt bij een internetwinkel, hij deed het prima.

'Gokt u wel eens?,' vraagt hij.

'Ehh.,' begin ik, mijn aarzeling is net te lang. Ik heb vroeger een klein gokprobleem gehad maar die ligt achter mij en behalve een klein gokje op de renbaan en af en toe een casinobezoekje kan ik dat redelijk goed beheersen.

'U gokt dus,' zegt hij afgemeten.

'Als je dat gokken wil noemen, ja dus,' zeg ik net zo afgemeten terug.

'Gokt u ook op internet?' vraagt hij. Nog voordat ik antwoord kan geven plakt hij zijn volgende vraag er naadloos achteraan. 'En gebruikt u daarvoor uw creditkaart?'

Net terwijl ik me afvraag of je op internet kan gokken zonder creditkaart besef ik dat ik dat nog nooit gedaan heb. Goh, denk ik, ik heb nog nooit op internet gegokt, hoe zou dat zijn?

Terwijl ik de mogelijkheden overweeg onderbreekt hij mijn gedachtegang.

'En?' vraagt hij, 'gokt u wel eens op internet met uw creditkaart?'

'Nee', zeg ik kort, 'absoluut niet.'

Ik vertel hem maar niet dat ik straks zeker even ga rondneuzen op internet om te kijken wat de mogelijkheden zijn.

'Weet u dat zeker?' vraagt hij.

'Ja, mijnheer Diks' antwoord ik bits, 'dat weet ik zeker.'

'Neemt u mij niet kwalijk,' zegt hij verzoenend, 'ik moet dit vragen, het is protocol bij dit soort gevallen.'

'Dit soort gevallen?' vraag ik bevreesd.

'Ja,' zegt hij, 'uw creditkaart is namelijk vorige week gebruikt op diverse goksites in de USA. De creditkaart is tot aan de limiet gebruikt, tot 20.000 dollar.'

De hoorn glipt uit mijn handen en ik kan nog net voorkomen dat hij op de tegelvloer uit elkaar spat. Ik stamel: 'Jezus' en val stil. De stem van Diks hoor ik op de achtergrond maar mijn gedachten lopen te snel door elkaar heen om hem te volgen. Mijn aankopen van vorige week op internet, bedenk ik, waren niet zo veilig als ik dacht. Direct weet ik welke het was. Ik wilde een openhaardblok kopen in de USA wat hier in Europa niet te krijgen was. Zolang had ik er naar gezocht en ik wilde het hebben. We hebben een oude houtkachel in de kamer staan en ik werd niet goed van dat gesjouw met hout. Bovendien was het altijd te warm of te koud dus bedacht ik dat een elektrisch haardblok handig zou zijn. Nu werd ik niet blij van al die plastic blokken namaakhout die ik tegenkwam in de winkels dus ging ik internet op. Zo kwam ik op een site in de USA terecht. Daar zag ik een prachtig haardblok met led-verlichting die vlammen projecteerde op een achterwand. Het leek net echt haardvuur. Het filmpje op YouTube wat ze op de site lieten zien deed me besluiten het blok te kopen.

Het geheel was prachtig en precies wat ik wilde. De blokken pulseerden in licht en je durfde de blokken niet aan te raken, uit vrees voor brandwonden. Verder zat er ook nog een verwarming in zodat het ook nog functioneel was. De site bood een service aan voor buitenlandse bezoekers die doorverwees naar een andere website wat aankopen vanuit Europa regelde. Normaal gesproken doe ik dat via PayPal, wat veilig is. Via PayPal kan er namelijk nooit meer afgeschreven worden van je rekening dan het bedrag van je aankoop. PayPal was echter op dat moment niet bereikbaar en omdat ik op de site alles al had ingevuld koos ik daar een andere betaalmethode, creditkaart. Bij het kiezen van een betaalmethode was het net alsof de verbinding even verbroken werd, het scherm ging enkele seconden op zwart. Ik dacht dat het de schermbeveiliging was en drukte op de spatiebalk om weer beeld te krijgen. Er stond een grote knop in beeld die 'confirm' meldde. Na bevestiging kreeg ik een betaalscherm in beeld net zoals ik er al vele heb gezien en ik voltooidde de betaling. Ondanks dat ik duidelijk gepakt was had ik bewondering voor de techniek die mijn oplichters hadden gebruikt Met mijn winkels gebruik ik op internet ook diverse betaalsystemen en als ondernemer weet er wel het een en ander van, tenminste, dat dacht ik. Ik ben heel erg oplettend bij aankopen op internet maar ik had niets gemerkt. Fuck, hebben ze me gelijk aan mijn staart, dat is een verdomd duur open-haard-blokje denk ik bij mezelf.

Terwijl Diks nog steeds praat onderbreek ik hem: 'Meneer Diks, excuus, ik heb niets gehoord wat u zei, kunt u het even herhalen?'

De zucht door de hoorn vertelt dat Diks nog een lange dag voor de boeg heeft en ik hoop voor hem dat hij ook nog leuke dingen mag doen vandaag.

'Gaan we dan maar weer,' zucht hij. 'Allereerst goed nieuws, bij overmacht bent u verzekerd. Als blijkt dat u nog nooit

gegokt hebt op internet en daar geen verleden heeft waaruit blijkt dat u regelmatig dit soort sites bezoekt, krijgt u het volledige bedrag vergoed.'

Terwijl ik de SISO bank al een plek in de hemel beloof, gaat hij verder: 'Echter, als blijkt dat u gokt op internet of de kaart met risico heeft gebruikt kan de bank de verzekering afwijzen. Soms gebeurt dat, niet vaak, maar soms vindt de bank dat mensen bij aankopen op internet onzorgvuldig zijn. We gaan een onderzoek starten en in de loop van de week hebben wij weer contact over het vervolg. Uw kaart blijft uiteraard tot die tijd geblokkeerd. Hopelijk heeft u uw kaart deze week niet nodig.' De woordenstroom is niet te stoppen en stort als een waterval over me heen.

'Verder blijkt dat er op uw rekening vreemde geldstromen plaatsvinden, of beter gezegd, plaatsvonden. Op donderdag 9 mei is er een bedrag gestort van twee miljoen euro...'

Mijn mond valt open en ik mompel verbaasd 'tering' in de hoorn.

Hij vervolgt onverstoorbaar: '...wat nog geen minuut later weer naar een andere rekening overgemaakt wordt. Een uur later wordt hetzelfde uitgevoerd en later op de dag nog een keer.

'Dat betekent...' begint hij, ik maak de zin voor hem af: 'dat er 6 miljoen voor even gestald is op mijn rekening.'

'Ja, inderdaad,' zegt hij, 'daar zijn we heel alert op, alles wijst op criminele activiteiten. Het bedrag is overgemaakt naar een rekening in Panama. Naar een import/export bedrijf genaamd Trans Motion.' Dat alles zegt hij in een ruk door zonder adem te halen en voegt er nog aan toe: 'Kent u dat bedrijf soms?'

Ik probeer mijn chaotische gedachtegang tot bedaren te brengen en slaag slechts ten dele.

'Nee', antwoord ik, 'waarom zou ik?'

'Tja', zegt hij voorzichtig, 'we hebben wel redenen om te denken dat u het bedrijf wel kent.'

'Hoezo dan,' roep ik geïrriteerd en net iets te hard in de hoorn.

'Wel,' vervolgt hij, 'omdat u de eigenaar bent van dat bedrijf!'

Wezenloos staar ik naar de telefoon in mijn hand en merk dat mijn hand trilt. Dat zal niet de laatste keer zijn vandaag.

'Wat!' roep ik verbijsterd, 'ik ben wat?'

'De eigenaar, mijnheer Molenaar, eigenaar,' herhaalt Diks. 'Ik wens u nog een prettige dag en laten we afspreken dat ik u aanstaande vrijdag rond deze tijd bel om het onderzoek wat door de fiscale recherche gestart is nader te bespreken'.

'Fiscale recherche?' stamel ik.

'Ja, ook wel FIOD genoemd,' zegt hij nu monter, waarschijnlijk omdat zijn taak er nu bijna op zit. 'Rechercheurs van de fiscale afdeling kunnen ieder moment aan uw deur staan voor uw ondervraging inzake het onderzoek.'

Stamelend kan ik nog zeggen dat het goed is en hoor dat hij de verbinding verbreekt.

Nog minuten lang sta ik met de hoorn in mijn hand en probeer alles te verwerken. Nondeju, 20.000 euro weg, dat kan ik echt niet hebben. Dat was het volledige werkkapitaal van het bedrijf. Als de bank het niet vergoedt heb ik een heel groot probleem. Dan verder, 6 miljoen even op mijn rekening, dat klinkt minder erg. Maar dat ik een bedrijf in Panama heb, dat is vreemd, zeer vreemd. Ik ben nog nooit in Panama geweest, laat staan dat ik er een bedrijf heb. Was dat niet dat land waar dat kanaal doorheen liep? Shit, wat een ellende.

De deurbel gaat.

Hoofdstuk 2

Die recherche laat er geen gras over groeien denk ik terwijl ik naar de voordeur loop. Ik open de deur en kijk tegen twee boeventronies aan. Ze zijn niet anders te beschrijven, als dit rechercheurs zijn dan vreet ik ter plekke mijn pet op. Na jaren in een kroeg gewerkt te hebben heb ik daar best wel kijk op. Dit waren mannen die opdrachten uitvoeren voor andere mannen die het niet zo nauw namen met de wet, geen rechercheurs, zeker weten. De kleinste van de twee heeft een gezicht wat me aan een rat doet denken. Met zijn valse glimlach waarbij zijn bovenlip omhoog kruipt naar zijn neus lijkt hij op een valse hond net voordat hij je grijpt. Het is een lichtgewicht, ik denk dat hij niet zwaarder weegt dan 60 kg. Zijn huid is zo bleek als een gekreukelde oude krant die te lang in de zon heeft gelegen, hij ziet er ziekelijk uit. Hij doet me een beetje aan een gevangene in een oorlogskamp denken. Zijn pak ziet er veel beter uit, een dure iets glimmende stof met een krijtstreepje. Maatwerk en kost waarschijnlijk een lieve duit, ik vind het in ieder geval mooi, mooier dan het ventje zelf. Hij heeft een belachelijk hoedje op. Een soort jagershoedje met een groene streep en een veer erop. Het past totaal niet bij elkaar maar zo te zien heeft hij daar geen enkele moeite mee. Over het pak draagt het ventje een jas waar ik misschien een jaar voor moet werken, puur zijde. Eronder een paar zwarte glimmende schoenen, dat merk ken ik toevallig, ik draag ze ook, Bommels. Hij heeft duidelijk een back-up meegebracht. Zijn metgezel is zo breed als een deur en zal schoon aan de haak 120-150 kg wegen. Zijn ene arm hangt als een kabeltouw langs zijn lichaam en met zijn andere houdt hij een paraplu vast die zijn baas droog houdt. Het eerste wat opvalt, zijn de oren die uit de wallen en plooiën van zijn gezicht steken. Ze zijn enorm en vangen heel wat regenwater, de stralen druipen van zijn oorlellen. Tussen de huidplooiën die aan zijn gezicht hangen zie ik een paar

kraaloogjes priemen. Hij doet me aan een trol uit de Efteling denken, ik schenk hem een valse lach en denk: 'Je kunt zo gaan bijbeunen in het spookjesbos.' Ik krijg ook van hem een valse glimlach en zie een rij slecht onderhouden bruine tanden waarvan er een aantal zijn afgebroken. Zo netjes als zijn baas eruit ziet, zo haveloos is de trol gekleed. Een wijde joggingbroek zit halverwege zijn lichaam gesnoerd waarbij de vetrollen over beide kanten van de riem hangen.

Een T-shirt wat ooit wit geweest is zit in de broek gepropt. Zijn blote voeten zitten in slippers. Verder niets, hij heeft geen jas aan en is zeiknat omdat hij naast de plu staat.

De trol spuugt richting de grond waarbij de straal een andere kant op gaat dan zijn bedoeling was. Waarschijnlijk was hij die afgebroken tanden vergeten. Hij raakt de jas van zijn baas vol en kijkt verschrikt op of zijn baas het gemerkt heeft. Een bruine straal loopt op de dure jas en veroorzaakt een lang en slijmerig spoor.

Zo, denk ik, die meuk gaat er nooit meer uit en knik hem vriendelijk toe. Hij kijkt vals terug, knikt langzaam en beweegt zijn vinger horizontaal langs zijn nek. De boodschap is duidelijk.

Het ventje de rat vraagt dringend of ze binnen mogen komen. Dat dringende verzoek laat hij vergezeld gaan met het openslaan van zijn colbert, ik zie een kolf van een pistool uit zijn broeksband steken. Ik doe een stap terug en gebaar dat ze naar binnen kunnen gaan. De trol perst me bij het binnengaan tegen de wand van de hal en ik verlies even al mijn lucht. Hij tikt me net te hard tegen de zijkant van mijn gezicht met zijn vlakke hand en zegt minzaam: 'Lopen, eikel, dames gaan voor.'

De rat is inmiddels in de huiskamer en gaat op een van de stoelen van het bankstel zitten. Hij kijkt fluitend rond. 'Zo, jochie, je hebt hem wel buiten laten hangen hè! Dat ziet er

fraai uit, allemaal nieuw. Dat moet een paar rotcenten gekost hebben, of niet dan?' Verdwaasd ga ik op de bank zitten en reageer niet. De trol ploft naast me neer en haalt direct uit en zegt: 'Wel netjes antwoord geven, hé pik.' Zijn hand begraaft zich diep in mijn buik en ik ben weer al mijn lucht kwijt.

'Hou je poten thuis, klootzak,' piep ik en ik wil hem een elleboog verkopen. Daar is de trol niet van onder de indruk en pakt met speels gemak mijn arm en draait hem om. Het resultaat is dat ik een halve draai in de lucht moet maken om mijn arm niet te breken en kom met mijn gezicht op de bank terecht. De trol duwt mijn hoofd in de bekleding en gaat op me zitten. Ik word begraven in mijn eigen bank en kan niets meer.

Gedempt hoor ik de rustige stem van de rat die zegt: 'We moeten even praten, kan dat? Laat hem los,' zegt hij tegen de trol. 'Als hij moeilijk doet mag je weer'.

De trol pakt me in mijn nek en gooit me in de hoek van de bank.

Door de duw stukt mijn adem en ik hijg: 'Wat is dit? Wat moeten jullie van mij?'

De vinger van de trol priemt in mijn borst en hij zegt dreigend: 'Alleen lullen als je gevraagd wordt om te lullen, begrepen pik?'

Zijn adem valt als een deken om me heen en ik moet moeite doen niet te kokhalzen.

'Ughh...' zucht ik, 'met zo'n lucht moet er iets rotten in dat vette lijf van je, heb je een dooie rat gegeten of zo?'

Hij haalt direct uit en raakt me met de vlakke kant van zijn hand vol op mijn hoofd. Ik voel een kies afbreken en verdoofd voel ik mijn wang dik worden. Een beweging van de rat en de trol stopt abrupt, het gebaar is duidelijk, zitten. Hij gaat weer braaf zitten en kijkt nieuwsgierig rond alsof er niets gebeurd is. Hij heeft een domme glimlach op zijn gezicht. Naar hem kijkend tik ik op mijn zwarte T-shirt, daar staat in grote witte

letters “No Brain, No Pain”. Zijn ogen worden even groot maar hij haalt dan zijn schouders op, hij begrijpt er niets van.

De rat is duidelijk de baas en ik richt mijn aandacht op hem.

'Kunnen we praten?' vraag ik.

'Zeker,' zegt hij, 'vertel mij even hoe je dit allemaal betaald hebt. Ik zie allemaal nieuwe spullen, buiten staat een nieuwe auto, hoe zit dat? Hoe heb je het gedaan?'

'Erfenis...' begin ik maar de rat heeft al een teken gegeven en nog steeds sneller dan verwacht krijg ik een geweldige knal voor mijn kop van de trol. Ik had hem niet eens zien bewegen. 'Geen gezeik,' zegt de rat, 'waar is het geld? We komen zes miljoen tekort en zo te zien heb je al iets daarvan gebruikt, waar is de rest?'

Ongelovig kijk ik hem aan en begrijp dan het verband. Het drieluik Diks, Trol, Rat komt bij elkaar. De creditkaart, zes miljoen op mijn rekening en nu deze twee halve garen malloten in mijn huis. Het resultaat is dat ik beseft dat ik een probleem heb, een groot probleem.

De deurbel gaat.

Hoofdstuk 3

De man loopt mank en trekt bij elke stap zijn rechterbeen achter zich aan. Hij heeft een stok in zijn ene hand om zich enigszins staande te houden en in zijn andere hand draagt hij een vioolkoffer. De koffer is zwart en zo te zien veel gebruikt. De man is sjofel gekleed. Zijn lange zwarte jas heeft betere tijden gekend en de schoenen die er onderuit steken zijn ook versleten. Onder de jas draagt hij een smoezelig rood overhemd wat half uit zijn broek hangt. Er zit een lange scheur in zijn broek. Op zijn hoofd draagt hij een rode baseballpet van de Boston Red Sox, zijn blonde haar hangt in vette slierten in zijn nek. De klep van de pet rust op een grote piloten zonnebril. Bij een nauwkeurige observatie zou iemand achter de zonnebril zijn ogen constant heen en weer zien bewegen om de omgeving te verkennen. Maar terloops zou er een straatmuzikant te zien zijn die een plek zoekt om te spelen.

En dat was nu precies de bedoeling van zijn outfit. Het had hem genoeg moeite gekost om dit allemaal zorgvuldig te plannen in zo'n korte tijd. De voorbereiding was kort geweest, veel te kort. Normaal gesproken nam hij minimaal veertien dagen om zich goed voor te bereiden maar de opdrachtgever was duidelijk geweest. Verdubbeling van de gage, maar het moest wel binnen 24 uur gebeuren. De onzorgvuldige voorbereiding was tegen zijn principes en hij voelde zich er ongemakkelijk bij. Er waren teveel omstandigheden waar hij geen vat op zou hebben. Normaal zou hij zijn opdracht nauwkeurig bestuderen en de dagelijkse routine van de man of vrouw (geen kinderen – nooit kinderen) volgen die hij zou kunnen gebruiken in de uitvoering. Hij was bijna een dag bezig geweest om de omgeving te verkennen en had een brandtrap ontdekt die hem naar de daken van het huizenblok zou brengen. Bij de

verkenning van de route was hij halverwege de trap aangevlogen door een valse hond; het beest had geen kans gehad. Zijn mes had de kaken van het beest van onderaf doorboord en met een draai was de nek geknapt met het geluid van een oude tak in het bos. Het kadaver had hij op de terugweg in een biobak gegooid, dat vond hij wel netjes van zichzelf.

Nu is hij weer op weg naar de brandtrap en op de laatste meters verandert zijn looppatroon, de mankheid is verdwenen en hij springt de eerste vier treden atletisch omhoog. Onderweg naar boven trekt hij dunne chirurg handschoenen aan. De deur net onder het dak is afgesloten en hij bestudeert snel het slot.

Dat zou geen probleem moeten zijn, denkt hij en grijpt in zijn jaszak. Hij duwt het instrument, wat er uitziet als een zakmes, tegen het slot en drukt twee palletjes in. Uit het midden van het zakmes trekt hij een flexibele veer en voert die tussen de twee palletjes door in het slot. Met een droge klik valt het slot open, hij draait licht aan het mes en de deur draait naar buiten. Hij kijkt snel om zich heen en glipt naar binnen. Hij staat in de hal op de bovenste verdieping en moet nu nog naar het dak. Links naast de liftschaft ziet hij een deur gemarkeerd met “verboden toegang”. Dit soort borden had altijd al een grote aantrekkingskracht op hem gehad en hij trekt het zakmes weer uit zijn zak. Het is de toegang tot de kabelruimte van de lift en achterin het hok is een trap naar boven. Bingo, dacht hij.

Het dak is een veel betere locatie dan van buitenaf te zien was geweest, het biedt veel dekking omdat het vol staat met zonnecollectoren. Die had hij van beneden niet gezien omdat ze verder naar achteren op het dak staan. Er ligt geen grind wat vaak ligt op een plat dak maar het is gedekt met stil en glad teer waar slechts hier en daar een paar plassen op liggen. Het begint te regenen en daar kan hij alleen maar blij om zijn. Hij zal niet te zien zijn vanaf de straat. Het zicht

wordt door de regen echter snel minder en hij moet opschieten. Hij kruipt naar de kant van het dak en oriënteert zich. Hij ziet het huis waar zijn doelwit zich zou moeten bevinden onder zich en duikt onder een zonnecollector. Het is perfect realiseert hij zich, het doelwit bevindt zich pal voor hem op nog geen honderd meter afstand. Hij pakt een kleine verrekijker uit zijn zak en verkent het huis van zijn opdracht. Op de aanwijzingen in het rapport heeft hij een omschrijving gekregen van zijn doelwit, hij ziet de man op de bank zitten. Die heeft een zwart T-shirt met witte tekst aan. Hij kan het opschrift "No Brain, No Pain" duidelijk lezen. In zijn rapport staat dat de man getrouwd is maar dat zijn vrouw op vakantie is. Vanuit zijn positie kan hij nu niet zien of er nog iemand anders in de kamer is. Het liefst wil hij wachten voor hij overgaat tot actie tot hij zeker weet dat zijn missie alleen is in het huis. De aanwezigheid van een derde die de autoriteiten contacteert zou mogelijk zijn vluchttijd significant verkorten Als de man alleen is zou het wel even duren voordat hij gevonden zal worden.

Hij schuift de vioolkoffer naar zich toe en opent hem. Snel en secuur zet hij in enkele handelingen het geweer in elkaar. Het is een speciale aangepaste Remington 24 Sniper. De loop is los demonteerbaar gemaakt en is ingekort van 610 naar 410 mm waar dan een demper van 200 mm opgezet kan worden zodat de oorspronkelijke loopmaat van 610 mm weer bereikt wordt. Het framehuis van het geweer is 480 mm. Zo kan het makkelijker meegenomen worden en past het in een ruime vioolkoffer. Met magazijnen waar vijf patronen 7.62x51 mm ingaan heeft hij voldoende power voor elke klus.

Er staat weinig tot geen wind maar ook de afstand is zodanig dat deze geen invloed zal hebben op de kogelbaan. Hij monteert de demper, het zal niet meer geluid maken dan een deur die dichtvalt. Het effect van de kogel des te meer, het is verwoestend, zeker op een menselijk lichaam. Zoals altijd is

het geweer voor eenmalig gebruik, het zal straks verdwijnen in het kanaal waar hij langs kwam op weg naar zijn hotel.

Hij gebruikt het onderstel van de zonnecollectoren als steun en kijkt door het vizier naar beneden.

'Shit,' zegt hij zacht. Het T-shirt is duidelijk niet alleen, hij zit tegen iemand te praten. 'Jammer joh,' zegt hij tegen zichzelf, 'het moet toch gebeuren, dan maar wat sneller weg, het is niet anders.' Hij klikt het magazijn in de houder en legt zorgvuldig aan. De kruisdraden van het vizier staan precies in het midden van het hoofd van het T-shirt en hij ademt beheerst uit. Zijn vinger trekt de trekker langzaam naar achteren. Net als hij wil doordrukken staat het T-shirt op en verdwijnt uit zijn beeld. Vloekend laat hij de trekker weer los en zet de veiligheidspal terug. Hij kijkt over het vizier naar wat er beneden gebeurt.

Er lopen opeens verschillende personen door de kamer en hij kijkt vertwijfeld naar beneden. Moet hij doorgaan met zoveel getuigen? Hij kijkt op zijn horloge en bedenkt dat hij over 2 uur en 20 minuten bij de gate moet zijn om zijn vliegtuig te halen. Het is nu of zijn vlucht annuleren. Maar dat is een aanpassing die risico inhoudt, het principe bij hem is altijd "HARD", dat wil zeggen Hit, Aware, Run, Disappear. Dat is altijd succesvol geweest. Verdomme, denkt hij, dat krijg je met zo'n voorbereiding. Bekijk het maar, denkt hij, dan maar allemaal. Ze zijn gewoon op de verkeerde plek in mijn tijd. Vastbesloten controleert hij nogmaals het geweer en haalt de veiligheidspal over. Hij heeft vijf patronen geladen en nog twee magazijnen extra geladen. Hij pakt de extra magazijnen uit de koffer en legt ze onder handbereik. Hij legt weer aan.

Hoofdstuk 4

De voordeur van ons huis zit in een inham, als iemand vanaf de straat daarin loopt kijkt hij eigenlijk direct de huiskamer in. Om dat te voorkomen hebben we daar een boompje geplant die de inkijk tegengaat. Iemand die voorbij het boompje loopt en bij de voordeur staat kan dus direct de huiskamer inkijken.

De deurbel gaat.

De rat, trol en ik kijken gezamenlijk naar twee gezichten die voor het raam staan. In het raam is een bol gezicht van een vijftiger te zien met blauwe ogen en grijs haar, onder zijn neus hangt een grijs-wit snorretje. Hij moet een lange kerel zijn want de bovenkant van zijn kruin komt bijna tot de bovenkant van het raamkozijn die op twee meter ligt. Het andere gezicht is van een jonge knaap die onzeker naar binnen tuurt. Hij heeft bruin sluijk haar en daar tussendoor staren grote bruine ogen naar binnen. Hij heeft een zenuwtic en schudt zijn hoofd steeds naar een kant. Het is alsof hij steeds zegt, kom mee dan, kom mee. De grote houdt een identificatiebewijs tegen het raam en wijst naar de deur, zijn mond spelt duidelijk: 'Open maken!'

Ach, denk ik, daar zijn ze dan eindelijk, de rechercheurs.

Ik moet toegeven, terwijl de paniek in de ogen van de trol toeslaat, reageert de rat heel beheerst en sist tegen hem: 'Zitten blijven.' Hij draait zich half om en haalt het pistool uit zijn broeksband.

'Vraag of ze later terug kunnen komen,' zegt hij. 'Je bent met een zeer belangrijke zakendeal bezig. Voor het geval je wat wil proberen moet je weten dat niemand 6 miljoen waard is. Poeier ze af of ik schiet ze neer, aan jou de keus.'

'Blijf,' zegt hij tegen de trol alsof hij het tegen een hond heeft. De trol die van plan was op te staan laat zich weer